§ 57, odst. 2 řádu živn., dle něhož při živnostech tam uvedených, mezi nimi také při živnosti hostinské, úřad může koncesi odňati, nepočne-li se živnost taková do šesti měsíců provozovati nebo přeruší-li se provozování později po dobu stejně dlouhou, jest naopak zcela jasno, že zaniknutí živnosti není podle tohoto předpisu přímým, ze zákona samého plynoucím důsledkem neprovozování, nýbrž že zákon toliko zmocňuje úřad, aby za podmínek uvedeného předpisu koncesi odňal; nastává tedy zánik teprve výrokem příslušného úřadu. Zákon také nijak nerozeznává, z jakého důvodu se s provozováním živnosti nepočalo aneb provozování později bylo přerušeno, i jest tedy tento důvod pro posouzení otázky dalšího trvání koncese fakticky neprovozované zcela nerozhodný. Poněvadž pak koncese svého času pro dům č. p. 260 udělená dle spisů ani výrokem úřadu na základě § 57, odst. 2 ani z jiného zákonného důvodu nepominula, mohl žalovaný úřad právem vycházeti z předpokladů, že koncese ta posud po právu trvá.

I zbývá jen zkoumati, zdali úřad tím, že při posuzování potřeby místní přihlížel k právní existenci oné ve skutečnosti neprovozované koncese, nepřekročil ony meze, jež jsou jeho volnému uvažování vytčeny výslovnými předpisy aneb aspoň patrným úmyslem zákona. Direktiv o tom, jak při zkoumání místní potřeby postupovati, zákon neobsahuje i lze vodítko pro odpověď k oné otázce hledati jen v podstatě věci samé, t. j. třeba uvažovati, zdali právní trvání koncese neprovozované může míti vůbec nějaký význam na uspokojení místní potřeby. V tom směru dal nejvyšší správní soud za pravdu vývodům odvodního spisu žalovaným úřadem podaného, poukazujícím k tomu, že pokud koncese po právu trvá, zůstává i možnost, že jí bude ještě využito, pominou-li překážky, — na témže domě, nebo eventuálně, bude-li do jiné místnosti způsobem přípustným přenesena, na místě jiném, ale ještě v obvodu, na který pro posuzování místní potřeby bráti jest zřetel.

S tohoto hlediska jeví se i pouhá právní existence živnosti, ve skutečnosti neprovozované, okolností, která za jistých podmínek může nabýti praktického významu pro uspokojení oné potřeby obyvatelstva, jakou má živnostenský řád v § 18 na mysli a neodporuje tudíž duchu a intenci zákona, jestliže žalovaný úřad k této okolnosti při posuzování oné potřeby přihlédl. Ocenění této okolnosti v souvislosti s ostatními skutečnostmi daného případu náleží k usuzovací činnosti správního úřadu a nejvyšší správní soud není povolán, aby v tomto směru úsudek úřadu přezkoumával anebo dokonce nahradil úsudkem svým.

Ježto stížnost obrací se proti naříkanému rozhodnutí jedině z důvodu, že přihlíželo k oné neprovozované koncesi pro dům č. p. 260 před časem udělené, výtky v té příčině vznesené jsou však, jak z hořejších úvah vysvitá, neodůvodněny, bylo stížnost zamítnouti.

Č. 269.

Vyživovací příspěvek: Odvolání podané v 60denní lhůtě přímo u zemské vyživovací komise a touto teprve po uplynutí lhůty oné okresní vyživovací komisí postoupené nelze považovati za podané včas.

(Nález ze dne 13. prosince 1919 č. 6599.)

Věc: František Birnbaum ve Velkém Mergenthalu proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Odvolání stěžovatelovo proti zamítavému rozhodnutí okresní vyživovací komise v Německém Jablonném bylo naříkaným rozhodnutím zemské vyživovací komise v Praze zamítnuto jako opožděné, poněvadž rozhodnutí okresní vyživovací komise bylo straně doručeno 1. června 1918, odvolání pak, které bylo dne 20. července 1918 na místě u okresní vyživovací komise podáno u zemské vyživovací komise, došlo k okresní vyživovací komisi teprve po uplynutí 60denní lhůty.

O stížnosti podané proti tomuto rozhodnutí na nejvyšší správní soud, vytýkající naříkanému rozhodnutí nezákonnost a vadnost řízení, uvážil nejvyšší správní soud toto:

Dle odstavce 11 § 7 zákona ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. je proti rozhodnutí okresní vyživovací komise připuštěno odvolání k zemské vyživovací komisi, jež sluší podati do 60 dnů ode dne doručení rozhodnutí u vyživovací okresní komise.

Je tedy zcela jasně jako úřad, kde odvolání podáno býti má, označena okresní vyživovací komise, která vydala rozhodnutí, kterému odvoláním se odporuje.

Ježto pak lhůta odvolací je lhůtou preklusivní, může pouze ono odvolání, které bylo podáno ve lhůtě zákonem stanovené na předepsaném místě podacím, býti považováno za odvolání podané včas.

V daném případě však došlo odvolání, jež stěžovatel podal dne 20. července 1918 u zemské odvolací komise, k okresní vyživovací komisi, kde dle jasného znění zákona mělo býti podáno, teprve 10. srpna 1918, tedy po uplynutí 60denní lhůty, jež prošla již dne 31. července 1918. Bylo tedy opožděné, a jest proto naříkané rozhodnutí, jímž odvolání toto bylo pro opoždění zamítnuto, v plné shodě se zákonem. Vývody stížnosti nemohou správností tohoto stanoviska otřásti. Úřadu, který není místem podacím, není zákonem uložena povinnost, aby nesprávně došlá podání zákonnému úřadu podacímu předkládal, zejména aby tak učinil ve lhůtě k podání opravného prostředku předepsané. Nedbala-li strana zákonných ustanovení o místě podacím, činila tak na vlastní nebezpečenství, že odvolání její bude buď jí vráceno nebo že dojde na náležité místo teprve po uplynutí lhůty odvolací.

Nelze tedy v tom, že zemská vyživovací komise odvolání, nesprávně k ní podané, zaslala okresní vyživovací komisi tak pozdě, že došlo teprve po uplynutí zákonné lhůty, shledati vady řízení, stěžovatelem vytýkané.

Bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 270.

Administrativní řízení: * Ve formálním odmítnutí opravného prostředku soudem nelze spatřovati odmítnutí výkonu soudnictví, které by zdůvodňovalo zakročení nadřízených administrativních orgánů.